

ΟΙ ΑΙΩΝΕΣ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΟΣ

Ο ΛΙΑ ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Από το χρονικό του Ριζά Έφέντη)

Ο πρώτος μέσον θανατικής εκτέλεσεως που εφαρμόστηκε στον κόσμο, είναι ο λιθοβολισμός.

Τό Ευαγγέλιο μάλιστα αναφέρει ότι τον εφημέριζαν οι Έβραιοι, οι οποίοι τον είχαν πάρει απ' τις κοινοβουλίες αρχαιότερων λαών της Άσίας. Ήθάναντον δέ οι Έβραιοί διά λιθοβολισμού έκτενοντες τον άνομο νόμον του ένοχου μοιχίας. Έν τούτοις, και ο πρωτομάρτυς Στέφανος διά λιθοβολισμού ήθανάτωθη.

Μέ τον κακό όμως, ο μαρτυρικός κι' απάνθρωπος αυτός τρόπος θανατικής εκτέλεσεως καταργήθηκε σιγά-σιγά έντελως. Ή τελευταία φορά που εφαρμόστηκε ήταν τό έτος 1680, στην Πόλη, έναντιον κάποιας Τουρκάλας.

Γιατί, πρέπει να σημειωθεί, ότι ανάμεσα στά τόσα άλλα που παρέλαβε ο Μωάμεθ απ' τη θεοσκεία κι' απ' τη κοινοβουλία των Έβραίων, ήταν κι' ο θάνατος διά λιθοβολισμού. Και, όπως οι Έβραιοί, έτσι κι' ο προφήτης τού Ισλάμ, ώρισε ότι με τον τρόπο αυτόν έθελσε να θανατώνονται οι άνομοι σύζυγοι.

Αν ήσαν περσιαι άνωσ ούτε τρία χρόνια από τον καιρό που ο προφήτης έγραψε στό Κοράνι τον νόμο αυτό, όταν βρέθηκε Ξαφνα στην ανάγκη να τον εφαρμόσει έναντιον ενός απ' τούς αδελφότερους πολεμιστάς του, για τον όποιο έστρεψε ιδιαίτερη αγάπη.

Μιά μέρα, ένας πλοικός Άραβ απ' τη Μεδίνα παρουσιάστηκε στόν προφήτη και τού είπε:

— Έρχομαι να σου καταγγείλω ότι ο πολεμιστής σου Ίσμαήλ είναι φίλος της γυναίκας σου.

— Και τί ζητάς από μένα; ρώτησε ο Μωάμεθ.

— Να εφαρμόσης στους δύο ένοχους την ποινή που ώρισες για όσους κάνουν ένα τέτοιο έγκλημα.

Ο Μωάμεθ σκεφτόταος κι' έμεινε σκεπτικός. Έπί τέλους ρώτησε:

— Τι αποδείξεις έχεις;

— Τούς έπιασα έν' αυτοφώρω.

— Και τότε γιατί δεν τούς σκοτώσες, όπως ήθελαν κάθε σύζυγος στη θέση σου;

— Γιατί έπιθυμώ να βασανιστούν άνωσ τούς άδικους. Θέλω να θανατηθούν διά λιθοβολισμού.

Τά λόγια αυτά έκαναν τον Μωάμεθ να κατονομασθή άκόμα περισσότερο. Έβλεπε ότι όχι μόνο ήταν άναγκασμένος να θανατώσει και να στερηθή τον πιο άνδρικο του πολεμιστή, αλλά και να τον θανατώσει με τον πιο μαρτυρικό τρόπο. Κι' ένα τέτοιο πράγμα δεν τό ήθελε, γιατί, όπως είπαμε, έστρεψε έξαιρετική αγάπη στόν Ίσμαήλ.

Έπασε λοιπόν σέ βαθεία συλλογή, ψάχνοντας να βρη τρόπο για να γλυτώση τον πολεμιστή του. Και βρήκε. Γύρισε λοιπόν στόν άτυχισμένο σύζυγο και τού είπε:

— Τό ότι τούς έπιασε έν' αυτοφώρω δεν είναι άρκητη απόδειξις. Ή δική σου μαρτυρία δεν στάνει.

— Έχω τη μαρτυρία άλλων δύο ανθρώπων, που βρισκόντουσαν μαζί μου τη στιγμή εκείνη και που τούς είδανε όπως κι' έγώ.

— Άηλαδή δύο κι' ένας τρείς. Δεν φτάνουν τρείς μαρτυρίες, αποκήρυξε ο Μωάμεθ, που έννοούσε να γλυτώση οποσδήποτε τον Ίσμαήλ. Χρειάζεται να υπάρχουν τέσσερες μαρτυρες που να έχουν ίδει με τά μάτια τους τό κακό που έγινε εις βάρος σου.

— Μά δεν λέει τέτοιο πράγμα τό Κοράνι.

— Είχα ξεχάσει να τό γράψω τότε, άλλ' αυτό δεν σημαίνει τίποτε. Τό γράφω τώρα.

Ο σύζυγος διαμαρτυρήθηκε, φώναξε, αλλά δεν κατοήρωσε τίποτε. Μόλις έφυγε, ο Μωάμεθ πρόσθεσε άμέσως στό σχετικό νόμο μία παράγραφο, που ώριζε ότι, για να καταδικαστή μία άπιστη σύζυγος με τον φίλο της σέ θάνατο διά λιθοβολισμού, έπρεπε να βεβαιώσουν την πράξη της τέσσερες μαρτυρες, οι όποίαι... να την έχουν ίδει με τά ίδια τους τά μάτια.

Έτσι ο προφήτης έσωσε τον Ίσμαήλ. Άλλά με την καινούργια αυτή παράγραφο που πρόσθεσε στό νόμο του, τον κατέστησε σχεδόν

ανεφάρμοστο, γιατί, όπως καταλαβαίνετε, δεν ήνε καθόλου εύκολο να υπάρχουν τέσσερες μαρτυρες οι τέτοιου είδους περιστάσεις.

Όπόσο ο νόμος αυτός εφαρμόστηκε στην Τουρκία στά 1680, όσος ήταμε και παραλαίνο. Την εποχή αυτή ζούσε στην Κωνσταντινούπολη ένας δικαστής, ο Μπαγιάζ Ζαντί Άχμέτ έφέντης, ο όποιος ήμεινε παρουσιώδης στά Τουρκικά χρόνια για την άσπληρότητα και τη σκληρότητα του, που ήθάναν μέχρις άπαιθήρωσις.

Κάποτε ώδηγήσαν στόν Άχμέτ έφέντη μία νεαρή και ώραία γυναίκα του λαού, σύζυγο ενός Τουρκού φαραά. Ή γυναίκα αυτή ήλξε προδώσει τον σύζυγό της μ' ένα Έβραίο ύφασηματίμπορο. Ήταν ή πρώτη φορά που παρουσιάζονταν στόν Άχμέτ μία τέτοια ύπόθεση. Όπόσο ο σκληρόκαρδος δικαστής δεν τό ήθελε. Για να παραδειγματίση τις άλλες Τουρκάλας και να τούς κόρη κάθε διάθεσι να μημνήον την γυναίκα του φαραά, αποφάσισε να εφαρμόσει τον άσπληρό νόμο του Κοράνιου.

Έστειλε λοιπόν τον προδομένο σύζυγο να φέρη τέσσερες πέντε μαρτυρες για να βεβαιώσουν τό έγκλημα, κι' ό φαραάς γύρισε με δέκα τέτοιους. Άλλοι από αυτούς βεβαίωσαν ότι είχαν ίδει τό ζευγάρι να γλυκοκοιτιάζονται, άλλοι ότι τούς είδαν να γλυκοκοιθωνιάζουν, κανείς όμως δεν μπορούσε να βεβαιώσει ότι ήξε διέ με τά μάτια τον την άπιστία. Άλλά ο Άχμέτ έφέντης ήταν άποφασισμένος να εφαρμόσει τό νόμο. Με ένα σφοδρό παρτισιπικός έρωτισμός λοιπόν, άνάγκασε τούς μαρτυρες να καταθέσουν... ότι δεν είδαν, κι' έτσι, δίνοντας άπώματη έμφανεια στό νόμο, έξέδωσε την άπόφασι του, διά της όποιας ώριζε να θανατωθούν με λιθοβολισμό οι δύο ένοχοι.

Μόλις άκούσαν την τρομερή καταδίκη τους, βάντοι άρραχον να θρηνούν. Ή γυναίκα του φαραά με λυγμούς και κόπιτες, που σάγχιζαν την καρδιά και που θά μπορούσαν και πέτρες άκόμα να συγχανήσουν—όπως αναφέρει ο διάσημος Τουρκός χρονικογράφος της εποχής Ριζά έφέντης—σφρόντανε στό χούμα, μερδός στά πόδια του δικαστή και ζήτησε έλεος, χιπκόντας τό κεφάλι και τό πρόσωπό της στις πέτρες και σχιλώντας με τά νύχια της τις άόσες της, για να καταστρέψη,

όπως έλεγε, την καταραμένη άμοσμή της. Επίσης κι' ο Έβραίος ύφασηματίμπορος έκλαιγε άπελπισμένα και παρακαλούσε τον Άχμέτ έφέντη να τον λυθή. Έδήλωσε μάλιστα ότι ήταν έτοιμος ν' άποκηθή τη θεοσκεία του και να γίνει Μουσοουλμάνος, αν τού χαριζόν τον ή ποινή.

— Αν δέχσοι να γίνης Μουσοουλμάνος, τού είπε ο τρομερός δικαστής, θά σου ζώνω την έξή ζωή! Θά διατάξω να θανατωθή όχι διά λιθοβολισμού, αλλά δι' άποκεφάλισμο!

— Έστο κι' αυτό, φώναξε ο άδοσυχής Έβραίος, με την έλπίδα ότι όταν θ' άπαξόταν τον Μουσοουλμάνισμο, θά τού χαρίζον τη ζωή.

Ματαίω έπλες όμως, γιατί πόλις τελείωσε ή τελική της άλλαξοπιστίας, τον παρέλαβε ο δήμος και τον άποκεφάλισε.

Άρραξαν έπειτα να ετοιμάζονται για τη θανάτωσι της γυναίκας του φαραά.

Έντομεταξύ ή είδησις μαθεύτηκε σ' όλη την Πόλη και χιλιάδες κόσμον άρχισαν να συγκεντρώνονται στόν τόπο της εκτέλεσεως.

Όλοι αταίοι οι άνθρωποι, όταν είδαν τούς κλητήρες του δικαστή να οδηγούν στόν τόπο μαρτυρίου τη μελλοθάνατη, άρχισαν να φωνάζον:

— Είνε κρίμα! Είνε κρίμα! Άποκεφάλιστε την καλύτερα.

Άλλά ο δικαστής που έβάδιζε μπροστά-μπροστά, έκανε πός δεν άκούω. Με ύφος σοβαρό και με λιγόλογες φράσεις έδωσε όλες τις σχετικές διαταγές.

Ο δήμος και οι βοηθοί τον δέσανε μ' ένα σχοινί τά χέρια και τά πόδια της φτωχής γυναίκας κι' έπειτα την κατέβασαν σ' ένα βαθύ λάκκο πουχαν άνούξει. Τότε ο Άχμέτ έφέντης φώναξε:

— Οι πιστοί όπαδοί του Ισλάμ άς πάρουν όδες περισσότερες πέτρες μπορούν κι' άς τις ρίξουν άπάνω στην ένοχη αυτή γυναίκα που παρέβη τό νόμο του προφήτη.

Όπόσο, κανείς δεν άποφάσισε να πάρη πέτρα στά χέρια του.

— Άρχιστε σεις πρώτοι, φώναξε τότε άσπληρά ο Άχμέτ έφέντης

Ο λιθοβολισμός του Άγιου Στεφάνου. (Είκων από την Βίβλον)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ στιγμή αὐτή, ὁ μελλοθάνατος σφύριζε καὶ πάλι πρὸς τὸ πλῆθος καὶ φωνάζει :

— Λέν τίμα καζούργος!... Λέν τίμα καζούργος!...

Βαθιὰ σιωπὴ ἀπλώνεται γύρω... Λίγα δευτερόλεπτα χοροῦν τὸν καταδίκου ἐπὶ τὸ θάνατον... Γυρίζει ὀπίστω ἐν νέου πρὸς τὸ πλῆθος καὶ φωνάζει :

— Τώρα νὰ κτῆσθε ἕνα «Κόμμα ἑλίπσον» γιὰ μένα!...

— Κόμμα ἑλίπσον!... Κόμμα ἑλίπσον! ἀναφωνεῖ ἐν σιγῇ οἱ περὶ τῆς λαϊμῆτομου συγγενετομένους λαός.

Οἱ δῆμοι περνοῦν τώρα τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου ἐπὶ λαμφοδόξω. Λέν περιμένουν παρὰ τὸ σχετικὸ πρόσταγμα γιὰ νὰ προβοῦν σὴν ἐκτέλεση.

Ἐξοφλοῦν ὅμως συμβαίνει γὰρ τὸ ἀπόφασι καὶ τὸ προηματικό. Μία προφορὴ βοῆ ἀκούγεται ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἀποδοκιμασίες, σφουρίγματα, γροῖχα, ἀγριεὶ βοαφαί, βλαστήριες καὶ ἀπειλές. Ὁ ὄχλος ἔχει ἐκμανεῖ ἐναντίον τῶν δημίων...

Καὶ χορὸς νὰ γύσῃ γυροῦ, ἀρχίζε νὰ τοὺς λιθοβολῇ. Βροχή πέτρων ἡ πέτρες πάλιν ἐπὶ λαμφοτόμο. Πολλές ἀπὸ αὐτὲς χτυποῦν τὸν ἴδιον τὸ μελλοθάνατον. Οἱ δῆμοι τὰ ἔχουν χαμένα...

Τραυματίζονται ὁ ἰατρολόγος Μουσατηριώτης... Ἐν ἄλλο λιθάρι χτυπιέται ἐπὶ μέτωπον τὸ δῆμο Τελόνη, ὁ ὁποῖος τὸ βράδι ἔντρομος ἐπὶ πόδι καὶ ἔξομανίζετα...

Μάταια ζητοῦν παρὰ νὰ τὸν βροῦν. Ὁ λιθοβολισμὸς ἐξακολουθεῖ φαργαῖος. Καὶ ὁ Ἄμμοραδίας ἀναγκάζεται νὰ προβῇ μόνος του σὴν ἐκτέλεση.

Τραβῆται λοιπὸν γυήγορα—γυήγορα τὸ σκακὶ καὶ τὸ μαχαίρι πέφτει...

Ἡ κεφαλή τοῦ καταδίκου πέφτει πλημμυρισμένη ἐπὶ αἷμα σὴν εἰδικὸ σώμα.

Τὸ πλῆθος λιασὰ καὶ μαίνεται τώρα.

Ὁ Ἄμμοραδίας μπαίνει σ' ἕνα ἀμάξι καὶ φεύγει παραδόξως. Οἱ στρατιῶται παραβολοῦν ἐπὶ αἶμα καὶ κατορθώνουν ἔσθρα νὰ τρέφουν τὸν μαινόμενον ὄχλον εἰς φυγὴν...

Τὸ πτώμα τοῦ Κοινοῦ παρέλαβαν, μετὰ τὴν μαρτυρία, οἱ συγγενεὶ του καὶ τὸ ἐνεταφίσαν.

Καὶ τώρα, καιρὸς πλέον, νὰ κλείσωμεν τὴν αἰμοσταγή αὐτὴ ἀφήγησι μετὶ τρεῖς τελευταῖες θαυμασιῆς ἐκπελεύσεις πού ἔγιναν ἐπὶ Ἀργίνο.

Οἱ μαρτυρηθέντες σὴν πόλι αὐτὴ κατάδικω, ἦσαν οἱ ἄμμοραδίας, Ἄμμοραδης, Νεζ. Ντούζας καὶ Ἄθων. Στραβανιώτης.

Ἡ πράξις τὸν, ληστεία μετὰ φόνον.

Οἱ τρεῖς καζούργοι, περιφημοὶ ἐπὶ Ἀργίνο γιὰ τὴς παλληραγίης καὶ τοὺς καναδάς τὸν, συμφορήσαν τὸν Ὀπτόβρο του 1884, μαζὶ καὶ μετὰ τὸν Ι. Κασοῦρη ἢ Ὀρην, νὰ δολοφονήσουν τὸν ἔμπορον Ἰωάννην Πέτσου καὶ νὰ τὸν ληρτέψουν.

Γιὰ νὰ τὸ πετύχουν αὐτὸ, ἀνέθεσαν ἐπὶ Ντούζα νὰ συμμάχη μετὰ τὸν Πέτσου, μέσα ἐπὶ μαχαίρι τὸ δευτέρου.

Τοῦ ἔδωσαν μάλιστα καὶ τὰ χρήματα πού χρειαζόντουσαν γιὰ τὸ «στοιμοῦσα» αὐτὸ.

ἐπὶ δῆμο καὶ στοὺς βοηθούς του. Ἐμπρός!...

Ἐτα ἔγινε ἡ ἀρχή. Οἱ δῆμοι ὅμως ἐφορῆσαν τὴς πέτρες χορὸς ὄχμου.

Ὁ Ἀχιετ ἐφέντης ἀγρίεψε τότε καὶ ἐκραύγασε :

— Τελειώνετε λοιπὸν, σάλλοι!...

Ὁ λιθοβολισμὸς ἄρχισε τώρα πάλιν.

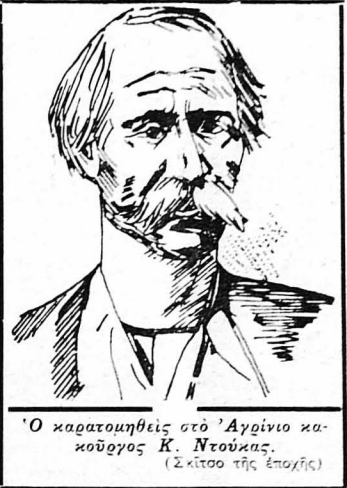
Σιγά—σιγά, ξεθάρασαν καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς θεατάς καὶ ἄρχισαν νὰ λιθοβολοῦν τὴν καταδίκου.

Μιάμιση ὥρα κράτησε ἡ φοικητὴ αὐτὴ σιγή. Ἐξοκλήθησαν ὅλες ἡ πέτρες πού εἶχαν φέρε ἐπίτηδες οἱ ἀχθοφόροι, μὰ ἡ γυναικα τοῦ φαρὰ ζῶσε ἀνάμω. Βουτηγμένη ἐπὶ αἷμα, βογγοῦσε σταραστακά.

Ὁ Ἀχιετ ἐφέντης διάταξε τότε νὰ πάνε οἱ ἀχθοφόροι νὰ φέρον καὶ ἄλλες πέτρες. Κι' ὅταν τὸ νέο φορτίον τῶν λίθων ἔφτασε, ὁ λιθοβολισμὸς ξανάρχισε φαργαῖος.

Τέλος κάποιος ἀπὸ ὄλους, εἴτε ἀπὸ ἐμπάθεια, εἴτε γιὰτι λιπήθηκε τὸ θῆμα, ἐξεσφενδόνισε ἕναν ὀγκόλιθον ἐναντίον τῆς καὶ τὴν ἀποτελείωσε.

Βάρβαρες ἐποχές, βάρβαρες καὶ ἀπάνθρωπες συνήθειες, ποῦλεψαν εὐτυχῶς γιὰ πάντα.

Ὁ μαρτυρηθεὶς ἐπὶ Ἀργίνο καζούργος Κ. Ντούζας. (Σκίτσου τῆς ἐποχῆς)

Ὁ Ντούζας πρότεινε τότε σὴν Πέτσου νὰ πῶν γιὰ τὸ τραπέζι καὶ ὁ Πέτσου, μὴ ἀσφαλισμένος εἰ τὸν περνοῦμεν, δέχτηκε.

Μόλις νύχτισσε λοιπὸν, ὁ Πέτσου ἔβλεψε τὸ μαχαίρι του, καθῆσαν νὰ ἄρχισαν νὰ τρώσῃ.

Ἐξοφλοῦν ἀκούστησαν γύρω σὴν πόρτα.

Ὁ Πέτσους ἀνησυχῆσε.

— Ποιὸς γύρω τέτοια ὄρα; φώτησε.

Ὁ Ντούζας ὅμως τὸν ἐνεθάρασε :

— Κανένας μαλὲρόφωλος θάνα, πρὸς θεὸς νὰ εἶνε.

Συγγενεῶς δὲ γύρσασε πρὸς τὴν πόρτα καὶ φωνάζει :

— Ποιὸς εἶνε, βοή;

— Ἐμεῖς εἰμαστε, βοή παιδιὰ, ἀνοῖξετε, ἀνοῖξετε ἀπὸ ἔξω μὰ φωνή.

Ἦσαν ὁ Ἀμμοραδίας μετὰ τὸ Στραβανιώτη, οἱ ἀσύνεργοι τοῦ Ντούζα.

— Φύλοι μας εἶνε, εἶπε ὁ Ντούζας σὴν Πέτσου, δὲν σοῦ πτόλεγα; Ἀνοῖξέ τους νὰ τοὺς δώσωμεν ἕνα γροατὶ.

Ὁ Πέτσους δὲν ἔδωκεται καθόλου.

Λέν φρονιζόντανε πρὸς οἱ ἀνθρώποι, μετὰ τοὺς ὁποῖους συνέτριψε καὶ συνέτριβε θὰ τὸν δολοφονήσαν. Στραβώθηκε λοιπὸν καὶ ἀνοῖξε.

Οἱ δύο καζούργοι, πού παρμαίνεσαν ἀκαταίτη ὄρα ἀπὸ ἔξω, μετῶν μέσα, χαμωχέψαν καὶ δέχτησαν νὰ λάβουν μέρος ἐπὶ γύρτα, μὰ καὶ τοὺς προσκαλοῦσε τόσο θερμὰ ὁ Ντούζας :

— Καθῆστε, βοή παιδιὰ, νὰ σῆς φιλέψωμεν.

— Καθῆστε... Καθῆστε... τοὺς παρακάλεσε καὶ ὁ δόστογος ὁ Πέτσους.

Κάθησαν λοιπὸν καὶ ἄρχισαν νὰ πίνω.

Ὁ Πέτσους ἦρθε ἐπὶ κέρα καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδῇ.

Ἡ κατάσταση ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ μπαῖσιν οἱ καζούργοι ἐπὶ μαχαίρι καὶ τὸν τέταρτον ἀσύνεργο του, τὸν Κασοῦρη ἢ Ὀρην.

Στραβώθηκε λοιπὸν ἐπίστω ὁ Ἀμμοραδίας, ζήτησε σιγήν καὶ βγήκε γιὰ μὴ σιγήν ἔσθρα, νὰ πάσῃ ἄρα καὶ νὰ ἐξελίσσῃ, ὅπως εἶπε. Ἐταῖ ἔμεινε ἡ πόρτα ἀνοικτὴ καὶ τρώσασε ἐπὶ μαχαίρι ὁ Κασοῦρης.

Ὁ Ἀμμοραδίας ξαναγύρσασε ὕστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα. Ἀπὸ ὅμως νὰ πῆσῃ καὶ νὰ κίσει ἐπὶ θέσει του, πληρώσασε μετὰ τρώσει πάλιν ἀπὸ τὸν ἀνοῖστο Πέτσου καὶ πῶν κατέφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα ἐπὶ κεφάλι καὶ ἕνα σκεῖφον, πούχε κρημνιστὸ ἐπὶ ἔσθρα του!...

Ὁ καταστασιατάρχης κολύπησε κατὰ, χορὸς καὶ βγάλη ἄρα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἐπέπεσαν ἐναντίον του καὶ οἱ ἄλλοι καζούργοι μετὰ μαχαίρι τους καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν μετὰ ἄσθρα...

Ὅταν βεβαθώθηκαν τέλος, ὅτι τὸ θῆμα τους εἶχε ξηραγῆσαι, ἐρείψωσαν τὴς τόσεις τους καὶ πῆσαν ὅσα χρήματα βαστούσε ἐπίστω του. Πῆσαν ἀκόμα καὶ ὅσα χρήματα βόθραν ἐπὶ σφάτρου τοῦ πάγκου τοῦ μαγαζοῦ καὶ ἔφτασαν, χορὸς καὶ τοὺς ἀντιληφθῆ κανεῖς.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ, ὅταν βρέθηκε τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς Πέτσου, ὀλόκληρο τὸ Ἀργίνο ἀναστατώθηκε.

Ἡ ἀστυνομία ἐνήργησε ἀναγκασίως, μὰ δὲν διαφαίνετο καθόλου ἀπὸ αὐτῆς, Κανένας ἀπὸ τοὺς ἐξετασθέντας δὲν εἶχε δεῖ τὸν Πέτσου νὰ τρώγῃ τὴν προσηγομένην βραδεία μετὰ τὸν Ντούζα, ὁ ὁποῖος εἶχε φροντίσει νὰ τομαῖσῃ τὸ «στοιμοῦσα», χορὸς καὶ τὸ μόνον κανένας.

Ποιοὶ ἦσαν λοιπὸν οἱ δράσται τῆς φοικητοῦς αὐτῆς δολοφονίας;

Ἡ ἀστυνομία σκέφτηκε νὰ συλλάβῃ ὄλους τοὺς ὑπόπτους καὶ ἐπαυθόνους τύπους τοῦ Ἀργίνου. Ὑπατοὶ δὲ καὶ ἐπαυθόνους τίποι σὴν πόλι ἦσαν ὁ Ντούζας, ὁ Ἀμμοραδίας καὶ ὁ Στραβανιώτης.

Μετὰ τὴ σύλληψί τους, ὁ ἀστυνόμος Ἀργίνου πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν Ντούζα καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐλα, τὰ μάθαμε όλα. Ἐσὺ εἶσαι ὁ δολοφόνος τοῦ Πέτσου.

Ὁ Ντούζας πειραμάτωσε.

— Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ; φώτησε.

— Ὁ Ἀμμοραδίας. Μὰς διηγῆθηκε πῶς ἔγινε τὸ ἐγκλήμα καὶ γιὰτι τὸ ἔκανε.

Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ τὴν πῆθῃ ὁ Ντούζας. Ἐγινε θηρῶ σαστὸ. Τυφλωμένοι ἀπὸ ὄργη, φώναξε :

— Ὁ Ἀμμοραδίας;... Ζητεῖται καὶ φεσσα δηλιαδὴ; Ἐ, λοιπὸν, ἀφοῦ τὸ θέλει εἶσαι, θὰ σοῦ τὰ πῶ όλα. Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ πῶς ἔγινε τὸ ἐγκλήμα...

Καὶ κάθησε πράγματι καὶ ὁμολόγησε τὰ πάντα καταλεπτός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.